

Sygn. akt V.2 Ka 299/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Barbara Janecka

w obecności Krzysztofa Hynka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2018 r.

sprawy: **M. W. /W./**

syna P. i I.,

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 §1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 16 listopada 2017r. sygn. akt II K 392/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego wydatki za postępowanie

odwoławcze w kwocie po 10 (dziesięć) złotych i obciąża ich opłatą: oskarżyciela posiłkowego P. W. w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych oskarżonego M. W. w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 299/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał M. W. za winnego tego, że:

1.w dniu 3 października 2009r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 2500 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedaży D. S. (1) samochodu T. (...) nr VIN (...) należącego do P. W.,

2.w dniu 7 stycznia 2010r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 3377,30 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedażą T. C. samochodu O. (...) nr VIN: (...) należącego do P. W.,

3.w dniu 7 stycznia 2010r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 1025,46 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedażą D. W. samochodu V. (...) nr VIN: (...) należącego do P. W.,

4.w dniu 8 stycznia 2010r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 4.000 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedażą D. P. samochodu (...) nr VIN: (...) należącego do P. W.,

5.w dniu 8 stycznia 2010r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 3100 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedażą J. Ł. samochodu F. (...) nr VIN: (...) należącego do P. W., tj. popełnienia czynów, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem sąd uniewinnił M. W. od tego, że:

1.w dniu 24 sierpnia 2009r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 53.000 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedażą S. S. i A. D. samochodu V. (...) nr VIN: (...) należącego do P. W., tj. przestępstwa określonego w art. 284 § 1 kk,

2.w dniu 1 grudnia 2009r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 46000 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedażą B. K. samochodu S. (...) nr VIN: (...) należącego do P. W., tj. przestępstwa określonego w art. 284 § 1 kk,

3.w dniu 21 lipca 2010r. w W. (woj. (...)) nie mając umocowania do zawierania umów kupna sprzedaży w imieniu Firmy Handlowo Usługowej (...) przywłaszczył cudze pieniądze w kwocie 20.000 złotych należne P. W., w których posiadanie wszedł w związku ze sprzedażą A. K. i M. K. samochodu C. (...) nr VIN: (...) należącego do P. W., tj. przestępstwa określonego w art. 284 § 1 kk,

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. W. kwoty 14.002,76 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz § 11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od oskarżonego M. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. W. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1344 zł .

Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 180 zł oraz wydatki w wysokości 2382,22zł .

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego M. W. oraz oskarżyciel posiłkowy P. W.. Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w zakresie pkt 2, 3, 4, 5 i 6 w całości i na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił :

1.obrazę przepisów postępowania, a to art. 630 kpk i art. 632 pkt 2 kpk poprzez niezasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru w sytuacji częściowego uniewinnienia oskarżonego- zgodnie z jego wnioskiem zgłoszonym na ostatniej rozprawie, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia,

2.obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka P. W. poprzez wyciągnięcie wniosków z tego dowodów niewynikających , co miało wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych,

3.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony nie mając umocowania zawierał umowy kupna sprzedaży samochodów , a następnie przywłaszczył sobie pieniądze pochodzące z ich sprzedaży, podczas gdy oskarżony działając w imieniu P. W., jako jego pracownik sprzedał samochody, a następnie środki ze sprzedaży przeznaczył na bieżącą działalność firmy m.in. na wynagrodzenia pracowników.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów oraz zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów obrony z wyboru według norm przypisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel posiłkowy w swojej osobistej apelacji zaskarżył wyrok w części co do pkt 1, 3 i 4 i zarzucił :

1.na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 427 § 1 kpk obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań świadka J. K. i odrzucenie bez logicznego uzasadnienia treści zeznań pokrzywdzonego oraz dokumentów świadczących , iż samochody opisane w zarzucanych M. W. czynach wymienionych w pkt I, III i VI aktu oskarżenia stanowiły własności P. W., a co za tym idzie ich sprzedaż miała związek z działalnością przedsiębiorstwa pokrzywdzonego;

2.na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność kary poprzez zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, podczas gdy jego dotychczasowa karalność, wielość czynów, których się dopuścił, brak jakiegokolwiek zadośćuczynienia pokrzywdzonemu czynią perspektywę kryminologiczną wątpliwą.

W oparciu o w/w zarzuty oskarżyciel posiłkowy wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w części tj. pkt 1, 3 i 4 i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie. Sąd odwoławczy omówi w pierwszej kolejności apelację obrońcy oskarżonego M. W. której zarzuty zmierzają do uniewinnienia go od całości zarzutów. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji podnosi, że pokrzywdzony P. W. miał pełne rozeznanie jaka jest sytuacja w jego firmie, mógł w każdej chwili dowiedzieć się jaki jest stan konta firmy , jakie są wykonywane operacje na tym rachunku. Zdaniem obrońcy oskarżonego, pokrzywdzony miał pełną wiedzę jaka była sytuacja w jego firmie, uczestniczył czynnie w prowadzeniu działalności firmy, i próbuje obarczyć oskarżonego skutkami swoich błędnych decyzji biznesowych.. Jednak pominął obrońca w swojej apelacji, fakt, że podstawą wypowiedzenia pełnomocnictwa oskarżonemu M. W. były problemy związane ze współpracą z oskarżonym oraz spowodowanie zadłużenia w firmie. Pomimo odwołania pełnomocnictwa oskarżonemu do reprezentowania i wykonywania wszystkich czynności związanych z prowadzeniem firmy (...).H.U. oskarżony nadal sprzedawał pojazdy. Jak wynika z ustaleń sądu I instancji dokonał sprzedaży pojazdów T. (...) D. S. (2), O. (...) T. C., V. (...) swojej żonie D. W., (...) D. P. i F. (...) J. Ł.. Uzyskane pieniądze z tych transakcji oskarżony nie wpłacił na rachunek

firmy. Twierdzenie oskarżonego, że pieniądze ze sprzedaży samochodów przeznaczył na opłaty związane z bieżącymi fakturami wystawionymi dla firmy nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym. Pokrzywdzony P. W. w tym zakresie w swoich zeznaniach przedstawił wiarygodne dokumenty i wykazał, że oskarżony nie przekazał uzyskanych ze sprzedaży pojazdów kwot na bieżącą działalność firmy, nie wpłacił ich na rachunek bankowy, na co wskazują obroty na rachunku bankowym, nie przekazał ich właścicielowi firmy. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanych mu czynów. Jeżeli chodzi o zarzut obrazy przepisów prawa procesowego a to art. 7 kpk podnoszony w apelacji to należy stwierdzić, że przepis art. 7 kpk stanowi, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonego obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza, że sąd popełnił istotny błąd w ustaleniach faktycznych. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonych skierowana była do całości wyroku obowiązkiem sądu odwoławczego było sprawdzenie czy wymierzona oskarżonym kara nie jest rażąco surowa. Oskarżonemu sąd rejonowy wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Nie zasługuje na uwzględnienie również apelacja oskarżyciela posiłkowego. Nie trafny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynów w pkt I, III i VI części wstępnej wyroku.

Jak słusznie ustalił sąd rejonowy brak było jakichkolwiek dowodów i podstaw do przypisania oskarżonemu winy w zakresie wejście w posiadanie samochodów marki V. (...), S. (...) i C. (...) i dokonania ich sprzedaży. Zeznani świadka J. K. odnośnie samochodu S. (...) . Również materiał dowodowy, który sąd rejonowy ujawnił w sprawie o sygn. akt I K 675/11 potwierdza wersję oskarżonego odnośnie samochodu C. (...), że nie dokonał sprzedaży tych samochodów. Podkreślić należy, że oskarżyciel publiczny mając na uwadze zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy wnosił o uniewinnienie oskarżonego od tych czynów. Odnośnie zarzutu rażąco łagodnej kary wymierzonej oskarżonemu przez sąd rejonowy to należy stwierdzić, że zarzut ten nie jest trafny. Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że :

Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00).

Podkreślić należy, że sąd I instancji miał na względzie fakt, że oskarżony dopuścił się przestępstw w dniach 3 października 2009 r. , 7 i 8 stycznia 2010 r. Sąd przy wymiarze kary zastosował art. 4 § 1 kk tj. ustawę karną w brzmieniu przed 1 lipca 2015 r. jako względniejsza dla sprawcy, co pozwoliło na zastosowanie warunkowego zawieszenia wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego oraz apelacji oskarżyciela posiłkowego nie podzielając przytoczonych na ich

poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki